

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0093/2014

10.2.2014

WSTĘPNE SPRAWOZDANIE

w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Indonezji, z drugiej strony, z wyłączeniem kwestii związanych z readmisją (11250/2013– C7-0351/2013 – 2013/0120A(NLE))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawczyni: Ana Gomes

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	15

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Indonezji, z drugiej strony, z wyłączeniem kwestii związanych z readmisją (11250/2013 – C7-0351/2013 – 2013/0120A(NLE))

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11250/2013),
- uwzględniając projekt umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Indonezji, z drugiej strony (14032/2009),
- uwzględniając Umowę o współpracy z dnia 7 marca 1980 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Indonezją, Malezją, Filipinami, Singapurem i Tajlandią – państwami członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN)¹ i późniejsze protokoły w sprawie przystąpienia,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 5 września 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dotyczącego Europy i Azji zatytułowanego „Ramy strategiczne pogłębionego partnerstwa”²,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie sytuacji w Indonezji, a szczególnie w prowincji Aceh³,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie prowincji Aceh⁴,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie niedawnego kataklizmu tsunami na Oceanie Indyjskim⁵,
- uwzględniając negocjacje umowy wszechstronnego partnerstwa i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Indonezji zatwierdzonej przez Radę w dniu 25 listopada 2004 r., zawartej w czerwcu 2007 r. i podpisanej dnia 9 listopada 2009 r.,
- uwzględniając Umowę między Unią Europejską a rządem Republiki Indonezji dotyczącą pewnych aspektów przewozów lotniczych podpisaną dnia 29 czerwca 2011 r.⁶,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Indonezji, w tym ataki na

¹ Dz.U. L 144 z 10.6.1980, s. 2.

² Dz.U. C 272 E z 13.11.2003, s. 476.

³ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, s. 617.

⁴ Dz.U. C 87 E z 7.4.2004, s. 528.

⁵ Dz.U. C 247 E z 6.10.2005, s. 147.

⁶ Dz.U. L 264 z 8.10.2011, s. 2.

mniejszości¹,

- uwzględniając swą rezolucję z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie polityki zagranicznej UE wobec Brazylii, Rosji, Indii i Chin (BRICS) i innych wschodzących mocarstw: cele i strategię²,
 - uwzględniając decyzję Rady nr 2012/308/WPZiB z dnia 26 kwietnia 2012 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej³,
 - uwzględniając sprawozdania sporządzone przez misję obserwacji wyborów Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2004 r. i 20 września 2004 r. dotyczące wyborów w Indonezji, z dni 30 sierpnia 1999 r., 30 sierpnia 2001 r., 9 kwietnia 2007 r., 30 czerwca 2007 r. i 7 lipca 2012 r. dotyczące wyborów w Timorze Wschodnim oraz z dnia 11 grudnia 2006 r. dotyczące wyborów w prowincji Aceh,
 - uwzględniając oświadczenie z Dżakarty z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie zasad funkcjonowania agencji antykorupcyjnych,
 - uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 91, 100, 191 ust. 4 i art. 207 i 209, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie wstępne Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0093/2014),
- A. mając na uwadze, że stosunki pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji (zwaną dalej Indonezją) będzie regulować wspomniana Umowa ramowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy (zwana dalej umową o wszechstronnym partnerstwie);
- B. mając na uwadze, że umowa o wszechstronnym partnerstwie to pierwsza tego rodzaju umowa pomiędzy Unią Europejską a Indonezją i ma ona na celu pogłębienie współpracy politycznej, gospodarczej i sektorowej stanowiącej przedmiot wspólnego zainteresowania, a także dalszą intensyfikację współpracy dwustronnej i regionalnej w walce ze światowymi wyzwaniami;
- C. mając na uwadze, że umowa o wszechstronnym partnerstwie zawiera, jako elementy podstawowe, potwierdzenie wartości, które wyrażono w Karcie Narodów Zjednoczonych, Powszechnej deklaracji praw człowieka Narodów Zjednoczonych i innych traktatach międzynarodowych obowiązujących obie strony, a także ich zobowiązanie na rzecz zasad demokracji, dobrego sprawowania władzy i praworządności, a także przepisy dotyczące ustanowienia lub usprawnienia współpracy w obszarach takich jak prawa człowieka, handel i inwestycje, energetyka, turystyka, transport i infrastruktura, zachowanie zasobów morskich i rybołówstwo, polityka przemysłowa i małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP),

¹ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 201.

² Dz.U. C 239 E z 20.8.2013, s. 1.

³ Dz.U. L 154 z 15.6.2012, s. 1.

ochrona danych i praw własności intelektualnej, a także nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia oraz walka z przestępczością zorganizowaną, korupcją, praniem pieniędzy, terroryzmem i finansowaniem terroryzmu;

D. mając na uwadze, że Indonezyjczycy są czwartym co do liczby ludności narodem na świecie, a Indonezja jest trzecim co do wielkości państwem demokratycznym, a także największym krajem z muzułmańską większością, w którym mieszkają miliony wyznawców innych wyznań, oraz niejednorodnym wieloetnicznym społeczeństwem liczącym ponad 240 mln obywateli o wielu językach i kulturach, spośród których 40% ma poniżej 25 lat, a także że kraj ten zajmuje strategiczną pozycję w archipelagu ponad 17 tys. wysp, rozciągającym się na przestrzeni 5 400 kilometrów ze wschodu na zachód na Oceanie Indyjskim i Oceanie Spokojnym;

1. zwraca się do Rady o wzięcie pod uwagę następujących zaleceń:

- (a) z zadowoleniem przyjmuje umowę o wszechstronnym partnerstwie, która jest pierwszą tego rodzaju umową zawieraną między UE i krajem ASEAN; uważa, że umowa ta stanowi dowód szybko rosnącego znaczenia powiązań między UE i Indonezją, oraz oczekuje, że otworzy ona nową erę w stosunkach dwustronnych w oparciu o wspólne zasady, takie jak demokracja, praworządność i prawa człowieka, równość, wzajemny szacunek i wzajemne korzyści;
- (b) zwraca uwagę na 15-letni proces transformacji demokratycznej, politycznej, społecznej i gospodarczej w Indonezji, który nastąpił po 33 latach autorytarnych rządów wojskowych; zauważa, że Indonezja szybko się urbanizuje, w kraju tym szybko rozwija się klasa średnia (ponad 70 mln osób), posiada on bogate zasoby naturalne i jest największą gospodarką Azji Południowo-Wschodniej (w ciągu ostatnich dwóch lat PKB tego kraju wzrósł o ponad 6%), przy czym połowa światowego handlu przebiega przez północną granicę morską tego kraju, kraj ten również odgrywa coraz większą rolę dyplomatyczną na forach regionalnych i światowych, takich jak ONZ, WTO, Komisja Oceanu Indyjskiego (IOC), G20, a także ASEAN, którego Indonezja jest zarówno założycielem, jak i największym członkiem, oraz uznaje ważną rolę, którą Indonezja odgrywa w szerszej pojętym regionie;
- (c) pochwała postępy poczynione przez Indonezję w zakresie rozwoju rządów demokratycznych oraz oddanie idei demokracji, jakie wykazuje pluralistyczne społeczeństwo tego kraju, czego dowodem są wolne i uczciwe wybory, wolność mediów, aktywna działalność społeczeństwa obywatelskiego, odporność gospodarcza i ograniczanie ubóstwa, poziom kształcenia i inne wskaźniki milenijnych celów rozwoju, podtrzymywanie dobrych stosunków z sąsiadami oraz popieranie demokracji i praw człowieka; zwraca jednak uwagę, że nadal istnieją poważne wyzwania w odniesieniu do praworządności i ochrony praw człowieka, zwłaszcza zapewnienia możliwości rozliczenia sprawców naruszeń praw człowieka, w tym przedstawicieli wojska oraz osób łamiących prawa mniejszości, takich jak prawa mniejszości religijnych, etnicznych, płciowych i LGBTI, włączając w to wyzwania związane z walką z korupcją; podkreśla, że na wyzwania te można odpowiedzieć za sprawą współpracy międzynarodowej, zwłaszcza w ramach umowy

o wszechstronnym partnerstwie;

- (d) podkreśla dynamicznie rozwijające się stosunki pomiędzy UE a Indonezją w dziedzinie handlu oraz w innych obszarach gospodarki, mając na uwadze możliwości prowadzenia działalności oferowane przez gospodarkę, która przyciągnęła rosnące ilości inwestycji zagranicznych i krajowych; sugeruje, że lepszej infrastruktury i łączności, a także ulepszonych ram regulacyjnych należy poszukiwać za sprawą współpracy prowadzonej na podstawie postanowień umowy o wszechstronnym partnerstwie dotyczących handlu i inwestycji, opodatkowania i ceł, dialogu na temat polityki gospodarczej, środowiska, polityki przemysłowej i MŚP, a także transportu, aby odblokować pełen potencjał gospodarczy Indonezji oraz wspierać zrównoważony wzrost, tworzenie zatrudnienia i ograniczanie ubóstwa, zarówno w państwach członkowskich UE, jak i w Indonezji;
- (e) podkreśla, że umowa o wszechstronnym partnerstwie ma na celu dalsze wzmocnienie stosunków pomiędzy UE a Indonezją – stanowiące element dodatkowy względem istniejących mechanizmów współpracy – oraz współpracę w zakresie podejmowania globalnych wyzwań w oparciu o wspólne zasady równości, wzajemnego poszanowania, wzajemnych korzyści, demokracji, aktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego, praworządności, dobrego sprawowania władzy i praw człowieka poprzez rozwijanie współpracy politycznej i gospodarczej w dziedzinach związanych z handlem, inwestycjami, polityką przemysłową i MŚP, środowiskiem, zmianą klimatu, energią, nauką i techniką, prawami własności intelektualnej, a także turystyką, edukacją i kulturą, migracją, walką z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, handlem narkotykami, korupcją i przestępczością zorganizowaną oraz handlem ludźmi;
- (f) uważa, że stosunki między UE i Indonezją należy uznać za strategiczne oraz że powinno się organizować regularne spotkania na szczycie poświęcone przeglądowi stosunków dwustronnych oraz sytuacji na świecie; zaleca odbywanie regularnych wizyt na wysokim szczeblu w Indonezji, głównie przez przewodniczącego Komisji Europejskiej, wysokiego przedstawiciela/wiceprzewodniczącego Komisji i posłów do Parlamentu Europejskiego, a także rozwiązanie kwestii wiz oraz dostępu dla międzynarodowych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w sposób pozwalający na częstsze wzajemne kontakty oraz wymianę w ramach społeczeństwa obywatelskiego; z zadowoleniem przyjmuje zatem utworzenie na podstawie art. 41 umowy o wszechstronnym partnerstwie Wspólnego Komitetu, którego spotkania będą organizowane co najmniej raz na dwa lata na zmianę w Indonezji i w Brukseli;
- (g) nalega, by UE i Indonezja w pełni wykorzystały umowę o wszechstronnym partnerstwie w celu osiągnięcia długotrwałych korzyści geostrategicznych pozwalających na walkę – w ramach forów dwustronnych, regionalnych i wielostronnych na skalę globalną – ze światowymi wyzwaniami w dziedzinie bezpieczeństwa, takimi jak walka ze zmianą klimatu i rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia, zwalczanie terroryzmu, korupcji, przestępczości zorganizowanej, handlu narkotykami, prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, współpraca w dziedzinie ochrony danych oraz kontynuowanie współpracy w innych dziedzinach nie objętych wyraźnie umową o wszechstronnej współpracy, takich jak gotowość na

wypadek klęsk żywiołowych i zdolność do reagowania w przypadku ich wystąpienia, rozwiązywanie konfliktów, broń strzelecka i lekka oraz bezpieczeństwo na morzu, z uwzględnieniem problemu piractwa;

- (h) z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzoną w 2006 r. ratyfikację przez Indonezję Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a także niedawno przeprowadzoną ratyfikację różnych instrumentów ONZ dotyczących praw człowieka i chroniących pracowników migrujących, osoby niepełnosprawne, dzieci w konfliktach zbrojnych, dotyczących handlu dziećmi, prostytucji i pornografii dziecięcej; oczekuje zagwarantowania przestrzegania postanowień tych instrumentów w drodze niezbędnych reform instytucjonalnych i reform obowiązujących przepisów prawnych;
- (i) z uznaniem przyjmuje wypracowane porozumienie pokojowe i rozwój gospodarczy odnotowany w Aceh w ciągu ostatnich ośmiu lat i wyraża nadzieję, że można poczynić dalsze postępy na rzecz wyciągnięcia tej prowincji i jej mieszkańców z ubóstwa;
- (j) pochwała wysiłki podjęte przez władze Indonezji na rzecz zwalczania korupcji, w tym przez Komisję ds. Zlikwidowania Korupcji; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że korupcja pozostaje poważnym problemem i istotną przeszkodą dla rozwoju, pomimo ratyfikacji przez Indonezję Konwencji ONZ przeciwko korupcji w 2006 r. i w związku z tym wzywa do podejmowania dalszych działań na podstawie art. 35 umowy o wszechstronnym partnerstwie w celu wymiany najlepszych praktyk dotyczących zwalczania korupcji, w tym odzyskiwania mienia ukrytego w państwach członkowskich UE lub na terytorium jakiegokolwiek innej jurysdykcji, a także walki z przestępczością gospodarczą i finansową;
- (k) zachęca państwa członkowskie UE do rozszerzenia wzajemnej pomocy prawnej na Indonezję w zakresie walki z korupcją oraz do współpracy z Indonezją w zakresie nieudzielania azylu podmiotom powiązanym z działalnością korupcyjną i łamaniem praw człowieka;
- (l) zwraca uwagę na znaczenie indonezyjskiej ustawy nr 34/2004 oraz przyjętego w 2009 r. rozporządzenia ministerialnego nr 22, na mocy których wszystkie przedsiębiorstwa wojskowe i każda wojskowa działalność gospodarcza miały zostać przymusowo przejęte przez rząd Indonezji; podkreśla fundamentalny wpływ zachowania zgodności z tą ustawą i rozporządzeniem na demokratyczną rozliczalność w zakresie zwalczania korupcji i ochrony praw człowieka;
- (m) pochwała Indonezję za rolę jaką odgrywa w kierowaniu na szczeblu regionalnym procesem dotyczącym balijskiego forum ds. praw człowieka; wyraża jednak zaniepokojenie brakiem spójności ustawy nr 8/1985 oraz nowej ustawy nr 17/2013 o organizacjach masowych (uchylającej poprzednią ustawę o stowarzyszeniach nr 8/1985) i o organizacjach cywilnych (ustawa Ormas), które – mimo deklarowanego celu, jakim jest zapewnienie tolerancji i zapobieganie przemocy wobec grup społecznych – bez przeprowadzenia przeglądu mającego na celu zapewnienie ich zgodności z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka mogą nakładać

zbędne i czasami kosztowne ograniczenia administracyjne, prawne i finansowe na działalność organizacji pozarządowych, a w związku z tym znacząco osłabiać zdolności podejmowania działań przez społeczeństwo obywatelskie w Indonezji, a także ograniczać wolność zrzeszania się, wolność wypowiedzi, wolność zgromadzeń i wolność myśli, sumienia i wyznania; w tym kontekście uważa, że doroczny dialog dotyczący praw człowieka między UE i Indonezją stanowi odpowiednią platformę, która powinna służyć podejmowaniu takich budzących niepokój kwestii;

- (n) podkreśla, że zarówno krajowe, jak i zagraniczne przedsiębiorstwa działające w Indonezji muszą prowadzić swoją działalność zgodnie z zasadami społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie rządowe nr GR 47/2012 dotyczące odpowiedzialności społecznej i środowiskowej spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, które z zasady ma zastosowanie do spółek indonezyjskich oraz przewiduje zachęty i sankcje; podkreśla jednak potrzebę budowania zdolności w celu wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; wzywa UE, aby w ramach umowy o wszechstronnym partnerstwie udzielała niezbędnej pomocy technicznej, a także wzywa Indonezję do opracowania własnego krajowego planu wdrożenia wytycznych ONZ; pochwała Indonezję za zorganizowanie w charakterze gospodarza w listopadzie 2012 r. międzynarodowego spotkania pod kierownictwem indonezyjskiej Komisji ds. Zlikwidowania Korupcji wspólnie z Programem Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju i Biurem Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości, podczas którego dyskutowano nad zasadami funkcjonowania agencji antykorupcyjnych;
- (o) z ubolewaniem odnotowuje, że rosnący nacisk na islamskie nauczanie w publicznym systemie kształcenia ze szkodą dla podkreślania pluralizmu i różnorodności religijnej, etnicznej i kulturowej wpisanej w indonezyjskie motto „Bhineka Tunggal Ika” (Jedność w różnorodności), a także powszechne dostrzeganie braku chęci podjęcia przez władze decyzji politycznych mających na celu rozwiązanie problemu ekstremizmu religijnego, uważane są za przyczyniające się do wzrostu liczby incydentów z użyciem przemocy na tle wyznaniowym oraz dyskryminacji osób należących do mniejszości religijnych i etnicznych; pozostaje zaniepokojony aktami dyskryminacji, prześladowania lub przemocy wobec osób należących do mniejszości etnicznych, kobiet oraz mniejszości seksualnych, czasami ściganych na podstawie różnych przepisów i regulacji dotyczących pornografii, bluźnierstwa lub działalności mniejszości religijnych;
- (p) wyraża zaniepokojenie przemocą wobec mniejszości religijnych, czego dowodem są zamachy na członków wspólnoty Ahmadijja, muzułmańskich szyitów, a także zamykanie kościołów w niektórych częściach kraju, a także dyskryminacyjnymi regulacjami i państwowymi praktykami skierowanymi przeciwko osobom nienależącym do jednej z sześciu uznanych przez państwo religii w kontekście cywilnej rejestracji małżeństw i narodzin lub wydawania dowodów tożsamości; wzywa władze Indonezji do zapewnienia praktycznego stosowania zagwarantowanej w konstytucji wolności religii, a także do dalszego propagowania tolerancji religijnej; w tym kontekście uważa, że doroczny dialog dotyczący praw człowieka między UE i Indonezją oraz art. 39 umowy o wszechstronnym partnerstwie dotyczący modernizacji państwa i administracji publicznej stanowią odpowiednią

platformę do podejmowania takich budzących niepokój kwestii;

- (q) przypomina, że zniesienie kary śmierci jest kluczowym celem unijnej polityki w dziedzinie praw człowieka; apeluje do władz indonezyjskich o rozważenie zniesienia kary śmierci, a przynajmniej o ogłoszenie moratorium na jej stosowanie; w tym kontekście uważa, że doroczny dialog dotyczący praw człowieka między UE i Indonezją stanowi odpowiednią platformę, która powinna służyć podejmowaniu takich budzących niepokój kwestii; ponadto apeluje do UE o ściślejszą współpracę z indonezyjskim społeczeństwem obywatelskim w zakresie propagowania praw człowieka, praworządności, walki z korupcją, a także poparcia zniesienia kary śmierci;
- (r) pozostaje poważnie zaniepokojony torturami i innymi naruszeniami praw człowieka względem ludności cywilnej w prowincjach Papua i Papua Zachodnia, gdzie zgodnie z danymi szacunkowymi w ciągu ostatnich 50 lat zabito ponad 100 tys. osób; z zadowoleniem przyjmuje niedawne oświadczenie gubernatora prowincji Papua o otwarciu – po raz pierwszy od wielu lat – tej prowincji dla zagranicznych dziennikarzy i organizacji pozarządowych; wzywa UE do zaoferowania władzom indonezyjskim pomocy, jak wcześniej w prowincji Aceh, w opracowaniu kompleksowego podejścia do poprawy sytuacji w prowincji Papua; pozostaje zaniepokojony starciami między siłami bezpieczeństwa i grupami walczącymi o niepodległość, oraz niepokojącymi doniesieniami o naruszeniach praw człowieka przypisywanych siłom bezpieczeństwa, a także brakiem postępów w dziedzinie edukacji, opieki zdrowotnej i szans na zatrudnienie, zdolności do korzystania z wolności wypowiedzi i zgromadzeń, co ma dla Papuasów ogromne znaczenie, a także ochrony środowiska, zasobów naturalnych i zachowania tożsamości kulturowej; wzywa władze Indonezji do umożliwienia swobodnego dostępu do tego obszaru niezależnym obserwatorom z ramienia UE;
- (s) chwali rząd Indonezji za wysiłki na rzecz umożliwienia działalności wysokiemu komisarzowi ONZ ds. uchodźców w tym kraju i zajmowania się osobami ubiegającymi się o azyl i uchodźcami; odnotowuje znaczenie publicznego dyskursu politycznego mającego na celu uzyskanie szerszego poparcia społecznego dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców; sugeruje ponadto, aby Indonezja i UE w pełni wdrożyły art. 34 umowy o wszechstronnym partnerstwie w celu prowadzenia współpracy w kwestiach dotyczących migracji, w tym migracji legalnej i nielegalnej, przemytu oraz handlu ludźmi;
- (t) postuluje o ścisłą współpracę między UE i Indonezją na podstawie art. 4 umowy o wszechstronnym partnerstwie dotyczącego współpracy prawnej w celu sfinalizowania przez Indonezję ratyfikacji Konwencji ONZ o zapobieganiu i karaniu zbrodni ludobójstwa z 1948 r. oraz Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- (u) z zadowoleniem przyjmuje nieprzerwanie trwający od chwili jego zainicjowania w 2010 r. dialog dotyczący praw człowieka między UE i Indonezją oraz zachęca do większego udziału i wkładu społeczeństwa obywatelskiego w ten dialog i we wdrażanie krajowego planu działania w dziedzinie praw człowieka;

- (v) z zadowoleniem odnosi się do rozporządzeń przyjętych w latach 2006, 2008 i 2010, na mocy których zakazano okaleczania narządów płciowych kobiet; uznaje wysiłki podejmowane przez władze Indonezji, w tym ratyfikację Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i Konwencji ONZ o prawach dziecka, a także pracę wykonaną przez Krajową Komisję ds. Przemocy wobec Kobiet (Komnas Perempuan) oraz lokalne społeczeństwo obywatelskie na rzecz rozpowszechniania informacji o niebezpieczeństwach wynikających z okaleczania narządów płciowych kobiet; odnotowuje, że pomimo tych wysiłków i przyjęcia rezolucji ONZ w sprawie zakazu okaleczania narządów płciowych kobiet tradycja ta jest nadal praktykowana w niektórych częściach Indonezji; zaleca w związku z tym, aby UE i Indonezja ściśle współpracowały na podstawie art. 31 umowy o wszechstronnym partnerstwie dotyczącego zdrowia i korzystały z dialogu dotyczącego praw człowieka w celu wymiany najlepszych praktyk mających służyć wyeliminowaniu praktyki okaleczania narządów płciowych oraz zminimalizowaniu zagrożenia wynikającego z takich procedur dla zdrowia młodych dziewcząt i kobiet; wzywa Indonezję do podwojenia wysiłków na rzecz wyeliminowania tej niebezpiecznej formy przemocy na tle płciowym względem dziewcząt i kobiet stanowiącej także poważne naruszenie ich praw człowieka;
- (w) chwali postępy poczynione w Indonezji za pośrednictwem krajowego planu działania na rzecz eliminacji najgorszych form pracy dzieci, a także wprowadzone ramy prawne umożliwiające walkę z wyzyskiem dzieci;
- (x) docenia istotną rolę ruchów pracowniczych w ramach dialogu i negocjacji z rządem i innymi zainteresowanymi stronami w celu wspierania praw dotyczących warunków pracy i zabezpieczenia społecznego w Indonezji; zaleca, aby współpraca podejmowana na podstawie postanowień umowy o wszechstronnym partnerstwie w odniesieniu do zabezpieczania praw człowieka i niedyskryminacji zmierzała ku rozwiązywaniu problemów dotyczących równości płci w miejscu pracy oraz likwidacji zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć; podkreśla zwłaszcza znaczenie konkretnych działań mających zagwarantować pełne wdrożenie podstawowych międzynarodowych norm pracy, gdyż pracujące kobiety nadal są wykorzystywane i dyskryminowane, co przybiera postać nadmiernego obciążania pracą, zbyt niskich wynagrodzeń oraz nadużyć ze strony kierownictwa;
- (y) podkreśla, że eksport z UE do Indonezji uległ podwojeniu w ostatnich sześciu latach osiągając wartość 9,6 mld euro w 2012 r.; zauważa, że handel dwustronny osiągnął jedynie wartość 25 mld euro, co plasuje Indonezję na 29. miejscu wśród partnerów handlowych UE i zaledwie na czwartym miejscu wśród partnerów handlowych UE w tym regionie, mimo iż PKB i ludność tego kraju stanowią 40% PKB i ludności stowarzyszenia ASEAN; zauważa jednak, że nastąpił gwałtowny wzrost inwestycji UE w Indonezji, która jest drugim po Singapurze krajem pod względem wielkości inwestycji zagranicznych oraz że 1 000 przedsiębiorstw unijnych zainwestowało ponad 1 000 mld euro w Indonezji i zatrudnia 1,1 mln Indonezyjczyków;
- (z) wzywa Indonezję i UE do wzięcia pod uwagę możliwości rozpoczęcia negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu stanowiącej element dodatkowy w stosunku do współpracy, która ma zostać podjęta w ramach umowy o wszechstronnym

partnerstwie, z myślą o stopniowym zniesieniu głównych barier w handlu, w tym także wzmocnieniu konsultacji w sprawie zgodności z zasadami WTO, propagowaniu stosowania międzynarodowych norm dotyczących barier technicznych w handlu, poprawie ochrony praw własności intelektualnej, zwiększeniu przejrzystości przepisów handlowych i rozwijaniu współpracy celnej oraz wspieraniu niedyskryminacyjnego systemu inwestycyjnego, a przez to dalszemu pobudzeniu handlu towarami, usługami, a także inwestycji i zamówień publicznych;

- (aa) pochwała Indonezję za jej wysiłki na rzecz podejmowania działań w ramach partnerstwa z UE w celu wyeliminowania handlu nielegalnym drewnem i produktami z drewna; odnotowuje podpisanie we wrześniu 2013 r. między UE i Indonezją umowy o dobrowolnym partnerstwie dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT-VPA); zwraca uwagę, że wywóz indonezyjskich produktów z drewna do UE wzrósł o 114% w pierwszym kwartale 2013 r.; oczekuje na wydanie licencji FLEGT, które potwierdzać będą legalność drewna i produktów z drewna – w odniesieniu do indonezyjskiego drewna i indonezyjskich produktów z drewna, które mają być importowane do UE – jeżeli podczas oceny obie strony stwierdzą, że indonezyjski system gwarancji legalności drewna jest wystarczająco solidny; oraz oczekuje, że w drodze regularnych wspólnych ocen będzie się badać zdolność poszczególnych podmiotów do wdrożenia FLEGT-VPA;
- (ab) uznaje kluczową rolę Indonezji i UE w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu ze względu na ich znaczenie geopolityczne i gospodarcze, zasięg terytorialny oraz liczebność zamieszkującej je ludności, z zadowoleniem przyjmuje stale rosnącą rolę Indonezji w międzynarodowych negocjacjach w sprawie zmiany klimatu; pochwała ogłoszony w 2009 r. ambitny plan Indonezji dotyczący ograniczenia wzrostu poziomu emisji oraz jej apel o międzynarodowe wsparcie w celu pomocy temu krajowi w osiągnięciu nawet większego zmniejszenia poziomów emisji; odnotowuje, że wylesianie i zmiana sposobu użytkowania gruntów są w głównej mierze odpowiedzialne za emisje gazów cieplarnianych w Indonezji, ale oczekuje się, że do 2027 r. rozwijający się sektor energii prześcignie w tym względzie leśnictwo; w związku z tym wzywa strony umowy o wszechstronnym partnerstwie do natychmiastowego ustanowienia instytucjonalnego dwustronnego mechanizmu współpracy na podstawie art. 23 umowy o wszechstronnym partnerstwie dotyczącego energii, który to mechanizm mógłby zostać zbudowany w oparciu o przykład utworzonego w 2011 r. brytyjskiego Działu Zmiany Klimatu dla Indonezji, w celu dywersyfikacji dostaw energii poprzez rozwijanie nowych i odnawialnych form energii i odpowiedniej infrastruktury przesyłowej służącej połączeniu energii odnawialnej z ośrodkami popytu oraz w celu uzyskania racjonalnego wykorzystania energii, co będzie służyć walce ze zmianą klimatu i wspieraniu zrównoważonego rozwoju;
- (ac) wyraża głębokie zaniepokojenie oddziaływaniem rosnącego popytu na olej palmowy na zjawisko wylesiania w Indonezji będącej największym na świecie producentem i konsumentem oleju palmowego; z zadowoleniem przyjmuje moratorium na wycinanie nowych lasów przyjęte przez rząd w 2011 r., ale wzywa do podjęcia działań na rzecz usunięcia licznych luk prawnych, które jak dotąd w dużej mierze

zmniejszają skuteczność wspomnianego moratorium;

- (ad) z zadowoleniem przyjmuje umowę dotyczącą przewozów lotniczych podpisaną przez UE i Indonezję w 2011 r., na mocy której usunięto ograniczenia dotyczące narodowości w dwustronnych przewozach lotniczych i która jest krokiem w stronę zacieśnienia ogólnej współpracy między UE i Indonezją; zaleca podejmowanie dalszych działań w dziedzinie transportu na podstawie art. 34 umowy o wszechstronnym partnerstwie, zwłaszcza w zakresie podjęcia bliskiego dialogu dotyczącego transportu morskiego i lądowego w celu ulepszenia infrastruktury na archipelagu indonezyjskim, a także w celu pełnego wdrożenia międzynarodowych norm w dziedzinie bezpieczeństwa transportu oraz bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniom;
- (ae) wyraża najwyższe zaniepokojenie powtarzającymi się co roku pożarami lasów, za spowodowanie których powszechnie oskarża się plantatorów palm olejowych, firmy prowadzące wyrąb lasów oraz rolników oczyszczających w ten sposób teren pod nowe sadzonki, które jednak przyczyniają się do globalnego ocieplenia, stawiając Indonezję w rzędzie największych emitentów gazów cieplarnianych; z zadowoleniem przyjmuje obietnicę indonezyjskiego rządu w zakresie ratyfikacji na początku przyszłego roku porozumienia ASEAN w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza oraz wzywa władze do podjęcia w trybie pilnym bardziej skutecznych działań zapobiegawczych;
- (af) odnotowuje, że turystyka jest jednym z najważniejszych sektorów indonezyjskiej gospodarki; podkreśla w związku z tym, że art. 17 umowy o wszechstronnym partnerstwie stwarza doskonałą możliwość w zakresie wymiany informacji i opracowania najlepszych praktyk dotyczących sposobu maksymalizowania indonezyjskiego potencjału dziedzictwa naturalnego i kulturowego oraz łagodzenia negatywnych skutków, takich jak zanieczyszczenie lub wyrządzenie szkód ekosystemom morskim, w celu opracowania zrównoważonych modeli turystyki i zwiększenia pozytywnego wpływu turystyki na interesy społeczności lokalnych;
- (ag) odnotowuje, że wymiany między obywatelami Indonezji i UE są realizowane za sprawą programu Erasmus Mundus II, w ramach którego przyznano 200 stypendiów w latach 2008-2010; przyznaje, że Komisja Europejska planuje organizację warsztatów i seminariów mających na celu zwiększenie zrozumienia i wiedzy indonezyjskich MŚP na temat międzynarodowych norm i wymogów jakościowych; wzywa jednak do większej intensyfikacji wymian studentów i pracowników akademickich oraz do stworzenia regularnych programów szkoleniowych na podstawie art. 25 dotyczącego kultury i edukacji w celu wymiany najlepszych praktyk i wiedzy fachowej w dziedzinie turystyki, przedsiębiorczości i języków; wzywa ponadto w tym kontekście Indonezję i UE do rozważenia możliwości rozpoczęcia negocjacji dotyczących liberalizacji wymogów wizowych w celu ułatwienia przeprowadzania wymian międzyludzkich;
- (ah) odnotowuje, że w latach 2007–2013 UE przekazała Indonezji ok. 400 mln euro w ramach pomocy rozwojowej; uznaje, że począwszy od 2014 r. Indonezja nie będzie mogła ubiegać się o wsparcie ze środków wieloletniego programu indykatywnego,

ponieważ osiągnęła status kraju o średnio-niskich dochodach, ale nadal będzie korzystać z ogólnego systemu preferencji taryfowych UE; w związku z tym wzywa Indonezję do dalszego wdrażania polityk uznanych za priorytetowe i finansowanych uprzednio w ramach wieloletnich programów indykatywnych, takich jak edukacja, handel i inwestycje, egzekwowanie prawa i wymiar sprawiedliwości, ogólne budowanie potencjału i zmiana klimatu; uważa, że współpraca dwustronna na podstawie umowy o wszechstronnym partnerstwie połączona z finansowaniem ze środków Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz wszelkie przyszłe umowy o partnerstwie gospodarczym odegrają kluczową rolę w coraz bardziej zaawansowanej realizacji takich priorytetów w Indonezji;

- (ai) sugeruje, aby Indonezja i UE wskazały obszary współpracy, na podstawie postanowień umowy o wszechstronnym partnerstwie, w celu lepszego wdrożenia ogólnego planu gospodarczego Indonezji (MP3EI) poprzez wymianę wiedzy fachowej i najlepszych praktyk w odniesieniu do partnerstw publiczno-prywatnych oraz, jako część zobowiązań Indonezji i niektórych państw członkowskich UE wynikających z przynależności do grupy G20, w celu podjęcia ścisłej współpracy na rzecz rozwiązywania problemów związanych z przenoszeniem zysków, unikaniem opodatkowania i ustanowienia automatycznej wymiany informacji podatkowych;
- (aj) apeluje do UE o wspieranie, w ramach umowy o wszechstronnym partnerstwie, wysiłków Indonezji na rzecz modernizacji administracji publicznej, zwłaszcza w zakresie budowania zdolności w odniesieniu do opracowywania strategii politycznych i ich wdrażania, a także wzmacniania instytucji sądowniczych i organów ścigania;
- (ak) apeluje o współpracę między UE i Indonezją w ramach wdrażania Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) oraz w celu zachowania zasobów naturalnych i różnorodności biologicznej oraz zarządzania nimi w zrównoważony sposób, zwłaszcza zasobami leśnymi, morskimi i zasobami ryb; wyraża zaniepokojenie rosnącą skalą zjawiska wylesiania dokonywanego przez sektor prywatny dla potrzeb plantacji oleju palmowego i kauczuku, ze szkodą dla monokultury;
- (al) z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację przez Indonezję Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz wzywa UE do zaoferowania Indonezji pomocy w zakresie reform instytucjonalnych i innych reform niezbędnych do zapewnienia zgodności z postanowieniami konwencji oraz do poprawy bezpieczeństwa na morzu w tym regionie;
- (am) z zadowoleniem przyjmuje umowę o wszechstronnym partnerstwie, która świadczy o rosnącym znaczeniu powiązań między UE i Indonezją oraz która otwiera nową erę w stosunkach dwustronnych poprzez wzmocnienie współpracy politycznej, gospodarczej i sektorowej w odniesieniu do szerokiego wachlarza obszarów polityki, przez ułatwianie przepływu handlowego i inwestycji, a także wymianę międzyludzką, w tym w kontekście inicjatyw UE-ASEAN a także która umożliwia zacieśnienie współpracy między Indonezją i UE w ramach reagowania na globalne wyzwania, co stanowi element dodatkowy w stosunku do istniejącej już współpracy

podejmowanej w kontekście innych organizacji międzynarodowych, gdzie zarówno UE, jak i Indonezja odgrywają coraz ważniejszą rolę; podkreśla, że dwu- i wielostronna współpraca może sprzyjać rozwiązywaniu konfliktów na szczeblu regionalnym i światowym, a także poprawić skuteczność walki z terroryzmem, piractwem, przestępczością zorganizowaną, praniem pieniędzy oraz rajami podatkowymi; z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt, że wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały umowę o wszechstronnym partnerstwie, która została podpisana już w 2009 r.;

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	21.1.2014
Wynik głosowania końcowego	+ : 52 - : 1 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pino Arlacchi, Hiltrud Breyer, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Tarja Cronberg, Arnaud Danjean, Mark Demesmaeker, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Andrzej Grzyb, Richard Howitt, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Vytautas Landsbergis, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Marusya Lyubcheva, Willy Meyer, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Kristiina Ojula, Ria Oomen-Ruijten, Justas Vincas Paleckis, Alojz Peterle, Tonino Picula, Mirosław Piotrowski, Bernd Posselt, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Werner Schulz, Sophocles Sophocleous, Laurence J.A.J. Stassen, Davor Ivo Stier, Charles Tannock, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Nikola Vuljanić, Sir Graham Watson
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Marije Cornelissen, Tanja Fajon, Göran Färm, Barbara Lochbihler, Ivo Vajgl